

Tohle je
doslova
příběh
o lásce.

Nick a Charlie

novela k Srdcerváčům

Alice Osemanová

COO
BOO

Nick a Charlie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Alice Osemanová

Nick a Charlie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Přeložila Romana Bičíková

Originally published in English in Great Britain
by HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollinsPublishers Ltd.,
under the title NICK AND CHARLIE—A Solitaire Novella

Copyright © Alice Oseman 2020

The author asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Cover design copyright © HarperCollinsPublishers Ltd. 2020

Translation © Romana Bičíková, 2022, translated under the licence
of HarperCollinsPublishers Ltd.

ISBN tištěné verze 978-80-7661-498-7

ISBN e-knihy 978-80-7661-506-9 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-507-6 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-505-2 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

COO
BOO

Nick a Charlie

novela k Srdcerváčům

Tohle je
doslova
příběh
o lásce.

Nick a Charlie

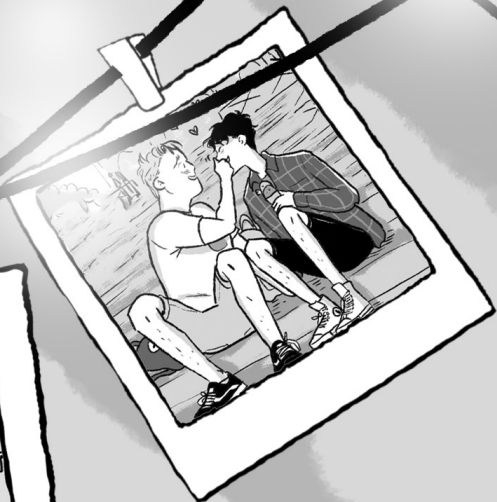
novela k Srdcerváčům

Alice Osemanová

COO
BOO

„Ano, přímo s nadobýčej obyčejným,“
odvětila Elizabeth s úsměvem.
„Jane, Jane, dej si dobrý pozor!“

„Ale, Lízinko, přece si nemyslíš,
že bych byla ještě tak pošetilá,
aby mi hrozilo nějaké nebezpečí.“

„I myslím: hrozí ti velikánské nebezpečí,
že se do tebe znovu zamiluje až po uši.“

Pýcha a předsudek, Jane Austenová

JEDNA

Charlie

Jako primus na chlapecké střední škole Truham jsem už udělal spoustu věcí. Opil jsem se vínem na setkání rodičů a přátel školy. Třikrát jsem se fotil se starostou města. Jednou jsem nechtěně rozplakal kluka ze sedmého ročníku.

Ale nic z toho nebylo tak zlé jako zatrhnout lidem ze třináctého ročníku zábavu v poslední den školy, což po mně právě teď chce náš ředitel pan Shannon.

Asi bych měl zmínit, že jedním z těch lidí je kluk, se kterým už dva roky chodím. Nick Nelson.

„Nemáš nic proti, že ne?“ Ředitel se opírá o stůl ve společenské místnosti, kde bych se právě měl učit na písemky, ale místo toho sleduju na mobilu koncerty Maca DeMarca. „Trochu se to začíná vymykat kontrole a já mám pocit, že tebe poslechnou spíš než mě, chápeš.“

„Ehm...“ Střelím pohledem po kamarádovi, který sedí vedle mě a cpe se čokoládovými bonbony. Tao Xu zakmitá obočím, jako by říkal: „Teď bych teda nechtěl být na tvém místě.“

Vážně na to Shannonovi nechci kývnout.

Maturanti ze třináctého ročníku mají poslední zvonění a jako téma si zvolili *Muzikál ze střední*. Nad školní bránu vyvěsili přes znak Truhamu plachtu se znakem East High. Na školních počítačích pouštějí soundtrack z filmu, takže ať jste ve školní budově kdekoli, pořád slyšíte, jak odněkud hraje písnička z *Muzikálu ze střední*, ale nikdy nevíte, odkud se přesně line. Dokonce o přestávce na fotbalovém

hřišti uspořádali flash mob k písničce „What Time Is It“. A všichni přišli do školy buď v červených basketbalových dresech, nebo v převleku za roztleskávačky. Trochu mě zklamalo, že Nick šel za basketbalistu.

A aby tomu nasadili korunu, zcela bez souvislosti s *Muzikálem ze střední* si na tenisových kurtech postavili pevnost z kartonových krabic a teď si uvnitř dělají grilovačku.

„Jen bych byl rád, kdyby uhasili ten oheň na grilu,“ přesvědčuje mě ředitel, zjevně vycítil, jak moc se mi nechce do kartonové pevnosti, ve které je sto padesát lidí starších než já, abych jim oznámil, že mají po ptáčkách. „Vždyť víš. Bezpečnostní předpisy, ochrana zdraví. Jestli se někdo popálí, naštvané rodiče budu muset řešit já.“

Uchechtne se. Pan Shannon mi za posledních pár měsíců, co jsem primus, začal dost důvěřovat. Což je k popukání, protože málokdy dělám to, co po mně chce.

Snaž se mít na své straně učitele i studenty. Nena-

dělej si nepřátele, ale ani moc přátel. To je můj recept, jak přežít střední školu.

„Jo, jasně, není problém,“ řeknu.

„Fakt jsi mi vytrhl trn z paty.“ Na odchodu na mě ředitel namíří prst. „A nepřeháněj to s tím biflováním!“

Tao mě propíchne pohledem a dál si strká do pusy jeden čokoládový bonbon za druhým. „Nemáš doufám v úmyslu jít doopravdy sprdnout maturanty?“

„Ne,“ zasměju se. „Jen se půjdu podívat, co zrovna dělají, a varuju je, aby si dali na řídku pozor.“

Můj další kamarád Aled Last se na mě podívá z opačného konce stolu. Už hodinu si zvýrazňovačem vybarvuje zápisky z matematiky. „Přineseš mi burger, prosím?“

Zvednu se ze židle a obléknu si školní sako. „Jestli jim nějaký zbyly.“

Můj ročník – dvanáctý – už má studijní volno. Jediný důvod, proč jsem ještě ve škole, je ten, že se mi tu

učí líp než doma. Tao a Aled jsou na tom stejně. Nikdo z nás tu ale úplně moc být nechce. Je hrozné vedro, nejteplejší den od začátku roku, a já bych se nejradši prostě jen někde natáhl a dal si na hlavu pytlík s ledem.

Na víkend máme s Nickem plány. Jemu konečně končí škola a já si беру volno od učení. Dneska je čtvrtek a spát budu u něj. Zítra večer půjdeme k Harrymu na party pro dva nejvyšší ročníky naší školy. V sobotu pojedeme na pláž. A v neděli do Londýna.

Ne, že bychom spolu beztak netrávili všechny víkendy.

Ne, že bychom se nevidali prakticky každý den.

Kdybyste mi před třemi lety řekli, že v sedmnácti budu už dva roky s někým ve vztahu, asi bych se vám vysmál.

„Charlie Spring!“

Jen co vejdu do kartonové pevnosti pod transparentem s nápisem „WILDCATS!“, přitochí se ke mně Harry Greene a rozpřáhne ruce. Na sobě má unifor-